

Den 22 februari 2022 beslutade domstolen (Prövningstillståndsavdelningen) att inte meddela prövningstillstånd och att Sony Interactive Entertainment Europe Ltd ska bära sina rättegångskostnader.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Napoli (Italien) den 15 december 2021 –
VB mot Comune di Portici**

(Mål C-777/21)

(2022/C 148/16)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Napoli

Parter i det nationella målet

Klagande: VB

Motpart: Comune di Portici

Tolkningsfråga

Strider den italienska lagstiftningen (i förevarande fall artikel 93.1-bis och 93.7-bis i lagstiftningsdekret nr 285 från 1992), enligt vilken det är förbjudet för en egenföretagare, som har varit bosatt i Italien i mer än 60 dagar, att i nämnda stat framföra ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat och som vederbörande brukar använda för att förflytta sig och ta sig fram i de båda medlemsstaterna, det vill säga hemviststaten och registreringsstaten, för att utöva sitt yrke (samt av privata skäl), mot artiklarna 49 och 56 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Erfurt (Tyskland) den 3 januari 2022 – HK
mot Allianz Lebensversicherungs AG**

(Mål C-2/22)

(2022/C 148/17)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Erfurt

Parter i det nationella målet

Kärande: HK

Svarande: Allianz Lebensversicherungs AG

Tolkningsfrågor

1. Utgör unionsrätten, i synnerhet artikel 31 i tredje livförsäkringsdirektivet⁽¹⁾ och artikel 15.1 andra livförsäkringsdirektivet⁽²⁾, i tillämpliga fall jämförda med artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken fullständig konsumentinformation tillhandahålls först tillsammans med försäkringsbrevet, efter det att konsumenten begärt detta, (den så kallade försäkringsbrevmodellen)?

Om denna fråga ska besvaras jakande: Innebär denna omständighet i sig att konsumenten har ångerrätt, det vill säga en rätt att frånträda försäkringsavtalet?

Är det möjligt att mot en sådan ångerrätt med fog invända att konsumenten förverkat sin ångerrätt eller att konsumenten missbrukar sin rättighet, eller finns det andra – exempelvis tidsmässiga – begränsningar för utövandet av ångerrätten?

2. Innebär den omständigheten att en försäkringsgivare inte har informerat konsumenten om eller har lämnat felaktig information om hans eller hennes ångerrätt att försäkringsgivaren inte kan åberopa förverkande, rättsmissbruk eller preskription för att bestrida de rättigheter som konsumenten får till följd av detta, inbegripet ångerrätt?
3. Innebär den omständigheten att en försäkringsgivare inte har lämnat konsumenten någon konsumentinformation eller endast har lämnat konsumenten ofullständig eller felaktig konsumentinformation, att försäkringsgivaren inte kan åberopa förverkande, rättsmissbruk eller preskription för att bestrida de rättigheter som konsumenten får till följd av detta, inbegripet ångerrätt?

(¹) Rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG (tredje livförsäkringsdirektivet) (EGT L 360, 1992, s.; svensk specialutgåva, område, 6, volym 3, s. 180).

(²) Rådets direktiv 90/619/EEG av den 8 november 1990 om samordning av lagar och andra författningar om direkt livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utnyttja friheten att tillhandahålla tjänster, och om ändring av direktiv 79/267/EEG (EGT L 330, 1990, s. 50; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 67).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Belgien) den 5 januari 2022 – XXX mot
Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides**

(Mål C-8/22)

(2022/C 148/18)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Conseil d'État

Parter i det nationella målet

Klagande: XXX

Motpart: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 14[.4] b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd (¹), för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet tolkas så, att en samhällsfara ska anses fastställd enbart till följd av den omständigheten att den utlänning som tillerkänts flyktingstatus har dömts för ett synnerligen allvarligt brott genom en lagakraftvunnen dom, eller ska den tolkas så, att den omständigheten att utlänningen genom en lagakraftvunnen dom har dömts för ett synnerligen allvarligt brott inte räcker för att visa att det föreligger en samhällsfara?
- 2) Om enbart den omständigheten att utlänningen genom en lagakraftvunnen dom har dömts för ett synnerligen allvarligt brott inte räcker för att visa att det föreligger en samhällsfara, ska artikel 14[.4] b i direktiv 2011/95/EG tolkas så, att medlemsstaten måste visa att utlänningen sedan den fällande domen meddelades fortsätter att utgöra en samhällsfara? Ska medlemsstaten visa att denna fara är verklig och allvarlig eller räcker det att det föreligger en potentiell fara? Ska artikel 14[.4] b i direktiv 2011/95/EG, i sig eller jämförd med proportionalitetsprincipen, tolkas så, att det enligt denna bestämmelse endast är möjligt att återkalla flyktingstatus om detta återkallande är proportionerligt och faran som den som har erhållit denna status utgör är tillräckligt allvarlig för att motivera en sådan återkallelse?
- 3) Om medlemsstaten inte behöver visa att utlänningen sedan den fällande domen meddelades fortsätter att utgöra en samhällsfara och att denna fara är verklig, aktuell samt tillräckligt allvarlig för att flyktingstatus ska återkallas, ska då artikel 14[.4] b i direktiv 2011/95/EU tolkas så, att den innebär att samhällsfaran i princip är styrkt när den utlänning som beviljats flyktingstatus har dömts för ett synnerligen allvarligt brott genom en lagakraftvunnen dom[,] men att utlänningen kan inge bevisning för att vederbörande inte (längre) utgör en sådan fara?

(¹) EUT L 337, 2011, s. 9.